

BÁSNÍKU, PROJDI!

5

ZPRAVODAJ 50. ROČNÍKU WOLKROVA PROSTĚJOVA, PÁTEK 22. ČERVNA 2007

KONEC CESTY

*Vezmi mne s sebou Dolů Někam
Nemohu slyšít? S tebou čekám
Sem Hrůza Tvář i kamení
Točím se v tmách A v plameni*

*Vezmi mne s sebou Dolů Zpět
A pršet Zticha Zabíjet
Tak cizí v ústech V domě Chladno
Co zbývá S tebou Dolů Na dno*

*Má strašná Znovu Odejít
Co není kam A spát a klid
Zuřit i spát Ne po únavě
A klika Cvaká Cvaká v hlavě*

*Jediná pryčna A z té pryč
Přikryj mne Dveře Pláč a klíč
Jediná dlažba Po ní šels ty
A už jen ty
A konec cesty*

Josef Kainar

GÉNIOVÉ

Absurdní grotesky, či mikrodramata W. Bauera, jsou u nás zatím spíše neznámé, stejně jako většina „kousků“ z pera D. Charmse nebo P. H. Camiho, patrně původně určena především k předčítání. Jejich literární půvab je neodolatelný. Který černý švihák by se nenechal svést k pokusu o jejich inscenování? Najde – li způsob jak na to. Myslím, že J. Tejklovi a jeho partičce mladých interpretů se to v zásadě zdařilo. Přesto jejich inscenace (snad více pouťová než kabaretní – viz „tlampače“ trošku hlasitější než je uchu milé) zůstala někde v polovině možností, které texty nabízejí. Přemíra hemžení na jevišti někdy znepřehledňuje „děj“ a brání divákovi vůbec postřehnout, natož zažít pointy jednotlivých skečů. „Předřené“ délky některých sekvencí, zdá se mi, jdou spíše proti duchu textu a oslabují jeho údernost. Nicméně představení mi chutnalo. A to - ... po malinách.

Miloslav Maršálek

OMLUVA

Omlouváme se panu Miroslavu Kovářikovi za necitlivé redakční zásahy a za uvedení chybných informací v rozhovoru, který byl uveřejněn ve čtvrtém čísle zpravodaje.

DIVADÉLKO MÚZIKA: KRÁL LÁVRA

K. Havlíček Borovský je stále platnou devízou české politické satiry – a kdykoli se objevily inscenace jeho básní na WP, bylo to břitce komentující slovo ke dni – v r. 1968 se Křest sv. Vladimíra stal polemickým štítem proti sovětské okupační moci a zrcadlově se o 20 let poté dostalo téže básni inscenační podoby portrétní aparát tehdejších posledních mocenských záchvěvů totality. KRÁL Lávra je polemickým dílem českého satirika parodující politickou ješitnost, téma nad jiné aktuální – a na české politické scéně nepřehlédnutelné... Ostatně nejen na ní.

Od Divadélka Múzika shlédli jsme Havlíčkův text zaranžovaný jako sled obrazů jarmarečního divadla, jak je báseň nabízí, ozvláštňených přídatnými personami, které však ničeho nového do výkladu básně nepřinesly – byla-li vůbec chut nějak KHB vyložit. Takto se pouze odehrály jednotlivé sekvence děje, Kukulína nepopravili, kolíček z vrby splnil svůj úkol, král se polepšil – a zazvonil zvonec... Trochu málo.

Mirek Kovářik

OFICIÁLNÍ VÝSLEDKY 50. WOLKROVA PROSTĚJOVA

I. KATEGORIE

Laureát

KRYŠTOF BARTOŠ

Čestná uznání

Marek Mikulášek – za výběr a interpretaci textu Gerharda Ruhma Úterý

Petra Řežábková – za výběr a interpretaci textu Jana Wericha Chytrá Marjána

Lenka Marhanová – za výběr a interpretaci textu Zdeňka Šmída Co je slyšet, když se leze na Salatin

II. KATEGORIE

Laureát

LUCIE PÁCHOVÁ – za výrazný, zajímavý výkon v obou kolech

Čestné uznání

Lucie Gabrovská – za přednes textu Alexandry Berkové Nazdar, Ančo!

Martin Barchánek – za přednes textu Jaroslava Rudiše Bertrámův příběh

Kristýna Štroblová – za přednes textu Bohumila Hrabala Postřižiny

Marie Šustková – za přednes textu Henri Pourrat – O Černochovi

Martin Režný – za přednes textu Ivana Vyskočila Takové torzo, to by si teprv žilo

HODNOCENÍ

Druhá kategorie přednášečů sólistů byla letos nejpočetnější. Zároveň je nutno konstatovat, že většina účastníků přijela zřejmě získávat zkušenosti (někdy dokonce i zcela základní) a výrazný, propracovaný výkon směřující k zcela určitému tvaru a vyznění byl spíše výjimkou. Porota se tak soustředila na bezprostřednost, „pravdivost“ interpretů, jejich schopnost oslovit publikum, navázat kontakt, který se z hlediska recitátorů jeví jako přísliby do let budoucích. V repertoáru recitátorů vítězí letos opět próza. Vedle zásadních, „prověřených“ autorů (Woolfová, Charms, Hrabal, Leacock) se objevují prozatím okrajoví (Šimek-Grosman, Stružková, Jelínek, Přidal, Sukowski).

Obojí zdroj přináší interpretům potíže: na jedné straně nejsou schopni rozšířovat složitější sdělení, na druhé straně zvolí text, kde šířovat není co. Tento problém se opakoval i v oblasti textů poezie, i když až na výjimky zde převládli autoři časem prověřeni. Kuriózní je, že nejzajímavější výkony čerpaly z oblasti experimentu a okrajů literatury. Takže suma sumárum: letošní úroveň II. kategorie lze reflektovat nejspíš jako příslib do let budoucích. Z čehož vyplývá – ať žijí Prostějovy příštích padesáti let!

Hana Kofránková, předsedkyně poroty II. kategorie

III. KATEGORIE

Laureáti

JANA TROJANOVÁ

ZDENKA SOKOLÍČKOVÁ

Čestná uznání

Tereza Lexová – za přínosnou dramaturgii a výkon ve druhém kole

Lukáš Horáček – za kvalitní interpretaci textů v obou kolech

Radim Šíp – za interpretaci Wolkrovy Balady o nenarozeném dítěti

Ludmila Mullerová – za interpretaci povídky Ray Bradburyho Nedotažené vraždy

HODNOCENÍ

Ve třetí kategorii se představilo pouze 14 ze 17 původně přihlášených recitátorů nad 20 let (9 dívek a 5 mladých mužů). Zdánilivě logické očekávání, že nejstraší věková skupina přinese vyzrálé a osobité výkony, se naplnilo jen zčásti. Dost často jsme měli pocit, že se aktivita interpretů zcela vyčerpala vyhledáním co nejefektivnější, šokující (např. erotika, sex) či alepoň provokující nebo nonsensové předlohy. Nejednou šlo alespoň o sázku na úspěšného autora humorných textů (Pawlovská) nebo písničkáře (Dědeček). A to aniž by recitátoři dostatečně přemýšleli nad tím, jaký pohled na současný svět text přináší, nakořím je nosný pro přednes a co jim oni sami chtějí sdělit. V přemíře takových postojů k překvapení všech – včetně poroty – velice naléhavě zazněla dnes už tradiční, klasická a trochu až zprofanovaná Balada o nenarozeném dítěti v přednesu Radima Šípa. Zaznělo v ní nejprve dychtivé objevování lásky a těla, aby v závěru posluchač pocítil obhajobu nenarozeného života jako problém dnes nově a ryze současný. Nebylo to u známých předloh vždy běžné, ale platilo to třeba u přednesu básní Šrámkových, Seiferta či třeba prózy Oty Pavla. Oživil je především osobnostní vklad přednášeče, zvláště pokud se propojil s vědomím, že nelze sdělovat jen příběh, ale je také třeba divákovi za pomoci promyšlené analýzy textů a jeho záměrného členění a celkové výstavby objevit i jeho hlubší, skrytý smysl.

Pochopitelně, že porota s radostí ocenila i obohacení přednesového repertoáru o neznámé nebo alepoň méně známé texty, např. J. Vaičiúnaitė, J. Gaarder N. Sakakiho, W. Cope. A byla ráda, že v kategorii slyšela i osobité interpretu, kteří diváky v již nejednom případě vícekrát překvapili svým originálním přednáščeským hledáním a a jiskřivým výkonem. Těšíme se, že zítra vystoupí na pomyslné stupně vítězů.

Vítězslava Šrámková, předsedkyně poroty III. kategorie

DIVADLA POEZIE

Cena poroty s nominací na Jiráskův Hronov za inscenaci *Kdyby bylo nebe* **STUDIUM DIVADLA DAGMAR**, Karlovy Vary.

Čestné uznání s prvním doporučením na Jiráskův Hronov souboru **EVRYBÁBY**, Plzeň za inscenaci *Osmá sedí u stolu, pojíždá mou mrtvolu*.

Čestné uznání s druhým doporučením na Jiráskův Hronov souboru **VOICEBAND.Cz**, Brno za inscenaci *Jsi proklet, majiteli!*

Cena za inscenaci *Tragaču*, *Tragaču* souboru **TRAGAČU, TRAGAČU** z Prostějova.

ZDENKA SOKOLÍČKOVÁ

JANA TROJANOVÁ

DIVADLO DAGMAR

KRYŠTOF BARTOŠ

LUCIE PÁCHOVÁ

LUKÁŠ HORÁČEK

EVRYBÁBY

TRAGAČU TRAGAČU

KRÁL LÁVRA

ZA NAŠIMI VĚTAMI

Jest pravda jako zvěř a dlužno ji lovit v houštinách souvětí a v brázdách slova, někdy jako lišku v doupatech protřečností a smíchu jezevčiky důvtipu a kouřem pokory, jindy za teplého večerního soumraku jinotajů (v mlčení celé přírody, když táhnou sluky), neboť pravda je ve své podstatě divoká a plachá, znajíc člověka, ale i když se vzbouří a je neslušná, vystupujíc ze jha času a jako povodeň strhujíc mlýny obecné logiky a zanášejíc bahnem chudá předměstí vědy a umění, nebo jako oheň vyprskujíc do prostoru masnaty chlípnosti a pohodlí, šindely přetvářky, myšinu mlsnosti a klepů, projektily vzpoury či lávu extase a rouhání: bývá nesrozumitelná. Mluvíme o koních, o dětech, o ptácích, o rybách, bůhví o čem, ale za našimi větami jako pod kobylkou houslí ozývá se nejen ta žíně a struna, bekot jehňat a ržání kentaurů, lkání kukaček a doupňáků, nýbrž i duše dřeva a ono na povrchu červenavé, jako srdce uhlažené, ale uvnitř prázdné a tmavé vězení naší touhy.

Jakub Deml

PO MALINÁCH

PO MALINÁCH

REDAKCE A VIDEOTÝM

Redakce zleva doprava: Eva Votrubová, Nikola Krutilová, Jan Žůrek, Irena Chmelová, Klára Klenková, Renata Vordová, Jiří Fogl, Saša Jančík, Bob Pacholík;
kontakt: wolkrac@seznam.cz

Wolkrův Prostějov pořádá kulturní klub DUHA, NIPOS ARTAMA Praha, pod záštitou hejtmana Olomouckého kraje Ivana Kosatíka a starosty města Prostějova Jana Tesaře, za
4